

La *Nostra* Veu **Pensionistes**

Núm. 83
Juny 2023

REVISTA DE LA FEDERACIÓ DE PENSIONISTES I JUBILATS DE CC.OO. DE CATALUNYA

www.ccoo.cat/pensionistes

pàg. 04

IV Jornades

Enfortir l'organització per
defensar drets de la Gent Gran

pàg. 03

Editorial

Lluita, negociació per millorar
les condicions de vida dels i les
treballadores i de la gent gran

pàg. 16

Legislació

La llei de la Gent Gran
a debat

pàg. 18

Entrevista

Manuel Rico

Federació de pensionistes i jubilats de CC.OO. de Catalunya

Via Laietana, 16, 3º - Tel.: 93 481 27 69
www.ccoo.cat/pensionistes
Horari: de dilluns a divendres, de 9 a 14 h.

Coordinació:

Ceferino Alonso

Consell de redacció:

Jaume Gabarró
Carme Martorell
Estrella Pineda
Josep Torrecillas
Mercé Vidal

Col·laboradors:

Membres de la CE i
del Consell de la Federació.

Correcció:

Antoni Ferret Soler

Imatges:

Arxiu de la Federació.

Maquetació i impressió:

K de GRAFIK bcn, s.l.

Dipòsit legal:

B-27833-96

El Boletín **La Nostra Veu** es una publicación de expresión libre y de carácter plural; vehículo del más amplio ejercicio de la democracia y de la participación de los y las pensionistas de CC.OO. Respetamos las opiniones de sus colaboradores, pero no compartimos necesariamente todos los puntos de vista manifestados por estos en los artículos firmados que se publiquen.

Visita la nostra web:

www.ccoo.cat/pensionistes

Trobaràs tots els documents complets.

Actualitza les teves dades i posa't en

contacte amb nosaltres a través de:

fjubil1@cco.cat

Resoldrem els teus dubtes.

@FJubilatsCCOO

Editorial

3 Lluita, negociació per millorar les condicions de vida dels i les treballadores i de la gent gran

Jornades

4 Les IV jornades: Enfortir l'organització per defensar drets de la Gent Gran

7 Enfortir l'organització per defensar drets de la Gent Gran

8 Fira Gran 2023

Pensions

10 Com podem abordar la jubilació, mantenim l'afiliació!

12 Defensant les pensions del present i del futur

Dones

14 La llibreta sota el calaix

Legislació

16 La llei de la Gent Gran a debat

Organització

17 Canvis en les secretaries generals de Vormaros i de les comarques gironines

Entrevista

18 Manuel Rico

Cultura

20 Activitats culturals del 1r semestre de 2023

Opinió

22 Apujar salaris, repartir beneficis

24 Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (DGAIA)

Solidaritat

26 La cooperació sindical, com a part de l'acció sindical internacional

Plans locals

27 Assemblees al Baix Llobregat, Alt Penedès, Anoia i Garraf

Lluita, negociació per millorar les condicions de vida dels i les treballadores i de la gent gran

La pandèmia va posar de manifest les mancances del model residencial a l'Estat espanyol i en concret a Catalunya. Aquestes mancances de caràcter estructural s'ha afegit el procés de privatització del sector.

Cal doncs cap a un nou model per conduir la transformació dels serveis residencials existents, conscients de que el model actual, no ofereix una adequada qualitat de vida a les persones que allà i viuen. Com diu Manuel Rico a la Nostra Veu *"Cal fer reformes urgents per evitar la discriminació de les persones grans"*.

Per altre costat el Grup parlamentari PSC-Units ha presentat una proposició de Llei de la Gent Gran de Catalunya. Sens dubte compartim la necessitat de que hagi una Llei que abordi els drets de la gent gran, però entenem que ha de ser una Llei que doni un salt qualitatiu en drets i benestar de les persones grans, que tingui el consens polític i social i institucional perquè no acabi sent una Llei més.

Per això és necessari tenir una Federació de Pensionistes i Jubilats que sigui forta, que tingui més afiliats i afiliades, que s'organitzi en l'àmbit local i territorial i participem d'espais unitaris de la gent gran perquè la nostra veu s'escolti i aconseguir els objectius que com a col·lectiu defensem, ja que la gent gran és un sector social molt important en la nostra societat i volem ser tractats com a ser humans, amb drets i no ser discriminats per l'edat.

En aquest sentit la nostra Federació de Pensionistes i Jubilats interpel·la als par-

tits polítics per a la constitució dels nous ajuntaments, però també en la perspectiva de les eleccions generals del 23-J polítiques favorables per a la gent gran.

Defensem que cal avançar cap un espai públic accessible per a les persones grans, programes i campanyes contra la discriminació, lluita contra els maltractaments, polítiques sobre habitatge, la salut com un pilar bàsic de les polítiques públiques per a la gent gran amb l'objectiu d'una millor qualitat de vida.

També combatre la solitud no volguda, polítiques contra la discriminació digital i impulsar la creació de consells de la gent gran perquè la nostra veu s'escolti. La gent gran també comptem.

CCOO tenim una llarga tradició de lluita i de negociació com s'ha vist en la negociació de la reforma de les pensions que ha millorat la vida de moltes i molts pensionistes. Tenim una proposta per a un Pacte Integral i Estatal de les Cures per garantir l'accessibilitat i universalitat en drets i serveis. També s'ha aconseguit un acord d'augment salarial d'un mínim del 10,33% durant els anys 2023-2025 acompanyat d'altres mesures laborals i socials dins de l'Acord per l'Ocupació i la Negociació Col·lectiva.

En definitiva la nostra acció sindical és millorar les condicions laborals de les treballadores i treballadors en actiu, així com també enfortir les polítiques de benestar social per a la gent gran. ■

CCOO tenim una llarga tradició de lluita i de negociació com s'ha vist en la negociació de la reforma de les pensions que ha millorat la vida de moltes i molts pensionistes

Les IV jornades: Enfortir l'organització per defensar drets de la Gent Gran

Amb el lema “Enfortir l'Organització per defensar drets de la gent gran”, s'han celebrat les IV Jornades a Santa Susanna els dies 1 i 2 de juny, amb una participació important d'assistència de membres del nostre sindicat i del conjunt del territori català.

La inauguració de les jornades va anar càrrec de Paco Agüera, secretari d'Organització de la Federació de Pensionistes i Jubilats, que va donar la benvinguda a totes les companyes i companys assistents, i va posar de manifest que eren unes jornades per a reflexionar i debatre sobre com enfortir l'organització en un moment en què cal que la nostra organització sigui forta per fer front a la conjuntura social i política que vivim. Informa que, a Catalunya, la Federació de Pensionistes té actualment més de 10.000 afiliats i afiliades. Per la seva part, Juan Jiménez, secretari general de VORMAROS, va fer una reflexió sobre el moment polític, en el sentit que, si bé s'han aconseguit drets amb el Govern de Coalició, no s'ha sabut fer un treball proper amb la ciutadania i haver explicat aquestes millores socials i laborals.

Va dir també que a CCOO hem de ser crítics per a construir el futur. Som l'única organització que podem donar suport a les necessitats de la classe treballadora, tant als i les treballadores en actiu com a les jubilades i jubilats.

En la primera taula de debat: l'afiliació, una eina per enfortir el nostre sindicat, hi van participar Manuel Cobo, secretari d'Organització i Afiliació de la Federació Estatal de Pensionistes i Jubilats, i Andrés Querol, secretari d'Organització de la Comissió Executiva de CCOO de Catalunya, i que va moderar, Mercè Vidal, membre del Consell de la Federació de Pensionistes i Jubilats.

Manuel Cobo va iniciar la seva intervenció explicant que, en el transcurs del X Congrés, vam estar a punt de desaparèixer com a federació estatal, atès que les federacions en actiu advocaven per la desaparició de la Federació Estatal de Pensionistes i Jubilats. Malgrat aquesta circumstància, es va fer una feina per demostrar que la Federació érem útils i necessaris.

Es van aconseguir acords amb la Confederació de CCOO, amb l'objectiu de reforçar la nostra interven-

ció social i abordar els interessos i drets dels i les pensionistes. En l'XI Congrés, les federacions en actiu van reconèixer que érem necessaris, i actualment hi ha 60.000 afiliats i afiliades a la Federació Estatal de Pensionistes i Jubilats.

Per la seva part, Andrés Querol va explicar el sentit de l'afiliació, és a dir, l'afiliació no és una eina per enfortir el Sindicat, sinó que el Sindicat està per enfortir el conjunt de treballadores i treballadors en la defensa dels seus drets.

També va plantejar per què les persones estem afiliades al Sindicat. Un element important són els valors, per l'altre, la defensa davant les actuacions arbitràries de les empreses, i per últim, la negociació col·lectiva. Tres aspectes que són la motivació per la qual les persones es mantenen afiliades al Sindicat. En aquest sentit, va fer la pregunta de com mantenim el vincle amb el Sindicat de les persones que han passat de la vida laboral activa a la jubilació.

La segona taula de debat: Una organització propera al territori, va anar a càrrec de José González, secretari de Moviments Socials de la Federació de Pensionistes i Jubilats, i va moderar la companya Joana Solsona, secretària general de Pensionistes i Jubilats de BALLAPAG.

José González va iniciar la seva intervenció dient que la proposta d'impulsar els nuclis territorials va ser un acord aprovat en el XII Congrés de la Federació de Pensionistes i Jubilats. Va plantejar una proposta d'actuació per dinamitzar els nuclis en el territori, a través de plans de treball, ja que és un instrument necessari per a aglutinar la nostra gent, amb l'objectiu d'impulsar el treball sociopolític i reivindicar els drets de la gent gran. Així com contactar amb les entitats, moviments, associacions, plataformes, amb els quals

coincidem en els objectius en defensa dels drets i reivindicacions de les persones grans.

La creació dels nuclis és un element clau per a difondre les nostres posicions i propostes. Va concloure amb la necessitat de difondre també les nostres reivindicacions i propostes a les institucions, ja que hem d'estar presents en tots els àmbits institucionals.

En l'última taula de debat: Les plataformes unitàries com a instruments de participació i pluralitat, hi van intervenir Josep Ramon Mora, membre de l'Executiva PPJJ Vallès Occidental-Catalunya Central, i de la Plataforma en Defensa de les Pensions Públiques i dels Drets de la Gent Gran de Manresa, Antònia Ríos de Sabadell, en substitució de Joan Guil, que a última hora no va poder assistir per qüestions personals, i Josep Torrecillas, secretari institucional i d'Acció Sindical de la Federació de Pensionistes i Jubilats i de la Comissió de Jubilats i Pensionistes de Mollet del Vallès, i va moderar el debat la companya Neus Vilanova, secretària de Polítiques Públiques i Salut de la Federació de Pensionistes i Jubilats.

Josep Ramon Mora va explicar l'acció sindical de CCOO del Bages, a l'entorn de dos objectius: 1) la creació i l'impuls de la Plataforma en Defensa de les Pensions Públiques i els Drets de la Gent Gran, i b) l'elaboració del Pla Estratègic d'Envel·liment i Dependència a la ciutat de Manresa. Un Pla Estratègic que recull totes les reivindicacions plantejades per CCOO al llarg del procés d'elaboració. Encara que va expressar la preocupació per la incapacitat política del govern municipal per arribar a acords amb la Generalitat per ampliar la dotació de places residencials i construir una nova residència.

Antònia Ríos va comentar que el nostre Sindicat ha participat en la constitució de la majoria de platafor-

mes a la comarca del Vallès Occidental, que van néixer com a instruments unitaris com a resposta a les polítiques regressives del PP en matèria de pensions.

Una de les reflexions que Antònia Ríos va proposar és la nostra participació en les activitats dels casals de la gent gran, amb l'objectiu d'influir en aquests espais per conscienciar-los i fer arribar les nostres propostes.

Josep Torrecillas va explicar que la Comissió de Jubilats i Pensionistes de Mollet neix per defensar les pensions, però que també per defensar drets com la salut, la sanitat pública, els serveis socials, entenent-los com a drets de ciutadania.

També va plantejar que un dels dèficits que té la Comissió de Jubilats i Pensionistes de Mollet és la participació de les companyes, i per tant cal fer una reflexió profunda de quines són les causes de la seva manca de participació. Per últim, va proposar que hi ha problemàtiques globals que no es resolen sols en l'àmbit local i que cal plantejar un espai de coordinació amb altres plataformes que lluiten pels mateixos objectius.

La cloenda de les jornades va anar a càrrec del nostre secretari general, Javier Pacheco, secretari general de la CONC, i Jaume Gabarró, secretari general de la Federació de Pensionistes i Jubilats, que van ser presentats per la companya Estrella Pineda, secretària de la Dona de la Federació de Pensionistes i Jubilats.

Javier Pacheco va fer una reflexió dels resultats del 28-M, en la qual va dir que estem en un canvi de cicle, i hem d'enfortir l'organització, atès que el marc sociològic ha canviat i que l'esquerra no ho està entenent. Avui les crisis han creat més desigualtats, i les persones que estan en situació de vulnerabilitat són les que estan donant suport a les polítiques més conservadores i reaccionàries.

Javier Pacheco va afirmar que la dreta té com a objectiu debilitar al moviment sindical i en concret

CCOO, i davant d'això el nostre treball és enfortir la nostra organització. En aquest sentit, CCOO ha de ser la vanguardia per mobilitzar els treballadors i treballadores, perquè no guanyin les forces reaccionàries, i per a fer això cal exigir una política de rendes que millori les condicions de vida de les persones que no arriben a finals de més.

Jaume Gabarró, en la seva intervenció, va proposar que la nostra Federació s'impliqui per mobilitzar els i les pensionistes per aconseguir més drets el proper 23-J, davant els qui volen acabar amb les polítiques de benestar de la gent gran conquerides durant aquests anys.

També va plantejar que un dels objectius de la Federació és la comunicació, és a dir, comunicar de manera diferent perquè la informació arribi de manera ràpida als nostres afiliats i afiliades.

Han estat unes jornades on s'han definit objectius i propostes per a dur a terme amb la participació de totes i tots vosaltres que heu assistit a les IV Jornades, va finalitzar la seva intervenció Jaume Gabarró.

Redacció

Enfortir l'organització per defensar drets de la Gent Gran

Des del naixement de CCOO, sempre hem estat una organització forta, perquè hem sigut capaços d'analitzar la realitat concreta i donar alternatives, i això ens ha fet ser un referent de les treballadores i dels treballadors, que s'ha concretat en ser el primer Sindicat en les diverses conteses electorals en el marc de les empreses.

Avui, nosaltres, pensionistes i jubilats de CCOO, ja no estem en l'empresa, però sens dubte continuem la nostra lluita en defensa de la justícia i la igualtat, i en concret en la defensa del benestar de la gent gran.

Volem seguir sent el referent dins del moviment de pensionistes i jubilats, i per això hem de tenir una organització forta, amb més afiliats i afiliades, que ha de ser fruit de la nostra presència al carrer, a les institucions, i de fer entendre a les companyes i els companys actius a prop de la jubilació que, després de jubilar-nos, hem de continuar mobilitzats, perquè continuen les injustícies en la societat i sobretot en el nostre col·lectiu, i solament una organització forta i activa farà possible aconseguir millores i benestar per a la gent gran. Ara la nostra lluita no és en el marc de l'empresa, la nostra empresa són les administracions, que són les responsables de les nostres condicions de vida, tant econòmiques com de qualitat i benestar.

Les jornades realitzades els dies 1 i 2 de juny de 2022 a Santa Susanna han estat l'espai on hem reflexionat i debatut com potenciar l'afiliació com a eina per enfortir el nostre sindicat de pensionistes i jubilats, per fer-ne una organització propera al

territori, i potenciar les plataformes unitàries com a instruments de participació i pluralitat.

L'objectiu de les jornades han estat conèixer i treballar com podem tenir més afiliació, crear els nuclis territorials per a organitzar als i les nostres afiliades i afiliats, com a espai de debat, per donar cohesió en la defensa dels drets de la gent gran en l'àmbit territorial, per un envelliment digne, a partir de saber aquells serveis que repercuteixen en les condicions de vida de la gent gran, i potenciar la nostra presència en els consells en l'àmbit comarcal i local.

També hem de potenciar la nostra presència en aquelles plataformes unitàries que existeixen en el territori. Un exemple d'això han estat les ponències presentades pels companys de Sabadell, Manresa i Mollet del Vallès, experiències que han de servir perquè la nostra gent sigui un referent en el moviment de pensionistes i jubilats arreu de Catalunya.

Unes jornades que van ser un tret de sortida per enfortir la nostra organització de pensionistes i jubilats, amb l'objectiu de ser útils defensant els drets de la nostra gent. CCOO va néixer per defensar els drets de la classe treballadora, nosaltres, afiliats i afiliades a CCOO, defensem el benestar i la millora de les condicions de vida del nostre col·lectiu, la gent gran. ■

Paco Agüera

Secretari d'Organització de la Federació de PPJJ de Catalunya

Pensionistes i jubilats davant el Parlament

Fira Gran 2023

Durant els dies 26, 27 i 28 d'abril, s'ha celebrat La Fira Gran 2023 a la Farga de l'Hospitalet, on s'ha ofert de forma gratuïta poder participar en més de 350 activitats, tot això al servei d'aquelles persones que han volgut assistir i participar en aquest esdeveniment, dedicat principalment a l'envelliment actiu de la gent gran.

La Federació de Pensionistes i Jubilats de CC.OO de Catalunya, com a organització que assisteix i participa des de fa anys en la Fira Gran, sempre hem contemplat aquest espai com a oportunitat per a informar i explicar, a les persones que hi assisteixen, sobre les activitats que des de la Federació realitzem i els serveis que oferim a les afiliades i els afiliats pensionistes i jubilats, encara que hem d'acceptar que la majoria de persones que s'acosten al nostre Stan hi venen pel reclam del material publicitari que lliurem com a obsequis, com ara bosses, bolígrafs i lupes, però aprofitem també aquest reclam per lliurar-los materials informatius sobre les nostres activitats i serveis, tot això amb l'objectiu d'incrementar i promocionar la nostra visibilitat.

Aquest any s'havia concretat, a través de reunions anteriors a l'esdeveniment, que les entitats i organitzacions que hi participem tindríem, respecte a anys anteriors, una major promoció i un espai central amb més incidència dels actes que portem a terme, tot això per facilitar les assistències als actes esmentats de les persones que assistissin a la Fira.

La realitat ha resultat tot el contrari del que s'havia previst, ja que l'espai anomenat Àgora d'Entitats, on havíem de dur a terme els actes programats per les diferents entitats i organitzacions, va ser una sala molt precària, mancada d'insonorització, on se sentia tot el soroll i música que hi havia al voltant, per això no era l'espai necessari amb les mínimes condicions per exposar i debatre temes diversos, sobre lo que duem a terme les entitats i organitzacions socials i sindicals que hi érem presents.

Tot i això, quan es preparava, abans de l'esdeveniment, la seva programació, la Federació de PPIJJ, a través de la Plataforma Unitària de la Gent Gran, va proposar, i així es va acceptar per la direcció de la Fira, dur a terme un acte el dia 26 a

la tarda, sobre les Pensions Públiques i la Solidaritat Intergeneracional, i per a això van intervenir com a ponents els companys Ricard Bellera, secretari de Treball i Economia de la CONC, i Chistiano Vargas, d'Acció Jove de CCOO de Catalunya, que, malgrat les adversitats i la manca de condicions per fer l'acte en aquella sala, el van dur a terme en una demostració de militància i de gran voluntat, apropant-se i organitzant un cercle amb les persones que hi assistíem, amb l'objectiu que poguéssim escoltar les seves intervencions, ja que el soroll de l'entorn era en alguns moments ensordidor. Malgrat els inconvenients, els agràim a tots dos que l'activitat a què ens havíem compromès es pogués realitzar.

Tot i això, elevarem la queixa i la crítica a la direcció de la Fundació de Fira Gran, amb l'objectiu que, a les properes Fires Grans en què participem, les entitats i organitzacions disposem de l'espai apropiat per a dur a terme les activitats amb normalitat.

També cal destacar l'acte que es va celebrar el dijous dia 27, on Jaume Gabarró, secretari general de la Federació de PPIJJ de CCOO de Catalunya, va assistir com a convidat a intervenir en un acte-col·loqui organitzat per la UJP UGT de Catalunya, sobre l'1 d'Octubre, Dia Internacional de la Gent Gran.

Com a conclusió, la Federació de PPIJJ de CCOO de Catalunya estem convençuts i així apostem perquè la

Fira Gran del futur ha de ser un esdeveniment amb l'objectiu, entre altres, de promocionar més els components socials i culturals.

Finalment, però no menys important, el reconeixement i l'agraïment a la col·laboració de dones i homes de la Federació de PPIJJ dels territoris del Ballapag, Vormaros i Barcelonès, pel seu lliurament i militància a dur a terme les activitats que es requerien durant els tres dies de la Fira, principalment la cobertura de l'Stan on era ubicada la Federació. ■

José González Mora

Secretaria de Moviments Socials

... sempre hem contemplat aquest espai com a oportunitat per a informar i explicar, a les persones que hi assisteixen, sobre les activitats que des de la Federació realitzem

Com podem abordar la jubilació, mantenim l'afiliació!

El Pla de treball que hem dissenyat, conjuntament, la Secretaria d'Afiliació de la UI del BLLAPAG i el Sindicat Intercomarcal de Pensionistes i Jubilats del BLLAPAG, consisteix a sensibilitzar les seccions sindicals, per tal que, prèviament a la jubilació dels treballadors i treballadores de les seves empreses, aquests siguin informats sobre l'existència de la Federació de Pensionistes i Jubilats de CCOO, dels nostres objectius, dels serveis que oferim, de les nostres campanyes i, sobretot, remarcar que, després de la jubilació, l'activitat reivindicativa ha de continuar viva, per tal de millorar les condicions de vida de la gent gran.

En aquests sentit, hem tingut la possibilitat i la sort, mitjançant el Sindicat Intercomarcal de la Federació de Serveis a la Ciutadania del BLLAPAG, de tenir una trobada amb l'executiva de la secció sindical de CCOO a l'Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat, de manera que el passat 15 de març ens varen rebre l'Eva Rosas,

secretària general, i el Jordi Pedrol, la Pepa Otero, el Xavi Sánchez i el Josep Arnau, tot ells membres de l'executiva de la secció sindical.

A la reunió, per part del Sindicat Intercomarcal de PPJJ, vàrem exposar els nostres arguments i les nostres demandes als companys i companyes de la secció sindical, per tal de millorar la permanència afiliativa d'aquelles persones que es jubilen, amb les conseqüències que això comporta per al Sindicat, com la pèrdua d'ingressos i la tan necessària conservació de la base social.

Respecte als motius detectats, vàrem assenyalar els següents:

- El fet de la jubilació, normalment, no es sindicalitza, i les persones deixen les empreses de forma "anònima" i de goteig, sense que el Sindicat hagi contactar amb elles
- Si, a més a més, es tracta d'una empresa on està instaurada la quota per nómina, com és el cas de

A la reunió, per part del Sindicat Intercomarcal de PPJJ, vàrem exposar els nostres arguments i les nostres demandes als companys i companyes de la secció sindical, per tal de millorar la permanència afiliativa

l'Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat, al mes següent de la jubilació o prejubilació, es deixa d'ingressar la seva quota i al cap de poc temps es produeix la baixa per manca de pagament, i continuem sense haver contactat amb l'afiliat o afiliada.

- És molt possible que els afiliats i afiliades també restin importància al treball que fa el Sindicat en matèria de pensionistes i jubilats, tant per les seves pensions, com pel reforçament del Sistema Sanitari i de la Dependència de les persones grans.
- En aquest sentit, les deficiències existents en les nostres bases de dades tampoc ajuden a una intervenció a temps per tal de poder solucionar la situació: telèfons fixos que no responen o

que no són operatius, manca de telèfons mòbils o d'emails, tota una barrera per poder solucionar una qüestió important i transcendent per al Sindicat

Com a argumentari des del territori, vàrem exposar el paper històric i permanent del Sindicat en la defensa del Sistema Públic de Pensions i de la seva viabilitat, així com la lluita per un millor Sistema Sanitari i per evitar la seva degradació en perjudici del conjunt de la societat, però majoritàriament de la gent gran, i molt especialment de les persones dependents.

També vàrem abordar la importància d'estar actius davant les amenaces permanents que determinades forces polítiques ens tenen preparades si arribessin a governar.

Hem de dir que el nivell de sintonia amb les companyes i els companys de la secció sindical de CCOO de l'Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat va ser total, i que, fins i tot, es varen comprometre a dissenyar un Pla de Treball per tal d'arribar a totes aquelles persones que tenen pròxima la seva jubilació, amb especial atenció als afiliats i afiliades de quota per nòmina, així com utilitzar els materials que els vàrem proporcionar per tal de facilitar-los el treball.

Hi ha una dita que diu, més o menys, un gra de sorra no fa res, però si li vas sumant, finalment farà una platja. ■

Joana Solsona / Serafín Blanco

MANTINGUEM EL CONTACTE

www.ccoo.cat/pensionistes

Companyes i companys,
La Federació de PPJJ, fa difusió de les seves activitats i envia informació d'utilitat al conjunt de la seva afiliació, mitjançant correu electrònic (e-mail).

Per mantenir aquest vincle necessitem disposar del teu e-mail actualitzat i el número del teu mòbil (si en tens).

Podem fer-nos arribar les vostres dades a l'adreça:
fjubil1@ccoo.cat

També trucant per telèfon al:
934 812 769

De dilluns a divendres, de 10 a 14 h, per facilitar les vostres dades de contacte.

MANTENGAMOS EL CONTACTO

www.ccoo.cat/pensionistes

Compañeras y compañeros,
La Federación de PPJJ, realiza difusión de sus actividades y envía información de interés, al conjunto de su afiliación, por medio del correo electrónico (e-mail).

Para mantener este vínculo necesitamos disponer de tu e-mail actualizado, así como de tu número de teléfono móvil (si dispones de él)

Podéis enviarnos vuestros datos a la dirección:
fjubil1@ccoo.cat

También podéis llamar por teléfono al:
934 812 769

De lunes a viernes de 10 a 14h, para facilitar vuestros datos de contacto.

Defensant les pensions del present i del futur

Durant aquest primers mesos de l'any 2023, des del Sindicat Intercomarcal del BLLAPAG, hem engegat una tanda de xerrades informatives i debat encaminades cap a la conscienciació, en primer lloc, al col·lectiu de pensionistes i jubilats i també al conjunt de les persones en actiu sobre la importàcia del nostre Sistema de Pensions, basant-nos amb el full de ruta de CCOO.

El format que varem dissenyar per aquest tipus de trobada va consistir en una explicació clara i tècnica-ment entenedora sobre els increments de les pensions que s'han produït l'any 2023. Tant la presentació com la creació del PowerPoint de presentació, va estar a carrec del company Christian Jousseume, tot un encert.

A la segona fase de la sessió era necessari i obligat situar que les CCOO hem construït al llarg dels anys una sòlida defensa del Sistema Públic de Pensions, de la seva viabilitat i sostenibilitat, de present i de futur.

Des dels nostres coneixements i les nostres capacitats de negociació i mobilització hem fet propostes, hem negociat i hem aconseguit resultats positius pels interessos del conjunt de les persones que cobren pensions o que volem que les cobrin en el futur. Per

tant, des de CCOO tenim la necessitat i l'obligació de difondre les nostres posicions sobre el present i futur del Sistema Públic de Pensions.

Tenim ben present que, malgrat els acords polítics i socials que s'han subscrit, continuen vigents els interessos per negar la viabilitat amb la pretensió de "desmantellar" el Sistema Públic de Pensions, ens volen convèncer de la inviabilitat de les pensions públiques, tan en l'escenari actual, com en el futur immediat.

No escatiman en posar en marxa tot el seu "arsenal" mediatic amb la pretensió que cali en les futures generacions de pensionistes i jubilats, escampar la idea de que els treballadors i les treballadores joves no podran cobrar pensions públiques i que més els hi valdrà pagar assegurances privades.

Per acabar-ho d'adobar, determinats mitjans de "desinformació" i grups polítics, fan culpables als pensionistes i jubilats de les "desgràcies" que pateix la societat en general i els joves en particular (contractes precaris, baixos salaris...)

Per altre banda, des de CCOO, sabem que, a l'actualitat, el dret a percebre pensions dignes té un ampli suport social i hem de continuar treballant per

que, aquest suport, sigui més gran i per sempre.

Del que no volen parlar es de que els seus efectes negatius es poden corregir mitjançant unes polítiques que generin ocupació de qualitat que, d'una vegada per totes, s'eviti les bretxes salarials per raó de gènere i d'edat.

A CCOO també tenim clar que els culpables dels baixos salaris dels joves, no són els imports de les pensions que percebem els pensionistes i jubilats que, com tothom coneix, hem de situar que l'import mitjà de les nostres pensions és de:

- 1259 € la pensió contributiva
- 1094 € la pensió no contributiva

I que, només, el 5% dels pensionistes perceben una pensió màxima de 3058 €.

Tampoc volen parlar de que, el nostre sistema solidari de pensions, es fonamenta en el que s'anomena repartiment de forma que, les quotes dels treballadors i treballadores en actiu, serveixen per pagar les prestacions dels que estan jubilats i que, alhora, quan estaven en actiu, van servir per pagar els drets de les generacions anteriors i que per a CCOO és el millor dels sistemes possibles i que, el futur de la seva sostenibilitat, econòmica i social, passa per:

- El model productiu generi ocupació qualificada i suficient
- Erradicació de la bretxa salarial de gènere
- Que les cotitzacions per dret a pensions s'utilitzin per pagar pensions i no per pagar altre tipus de prestacions compensatòries i socials (separació fons de finançament).
- Consens al voltant del Pacte de Toledo, aquest aspecte és fonamental per a la viabilitat del sistema públic de pensions.
- Que els treballadors i treballadores més joves generin moral de lluita per mantenir els drets de pensions amb el convenciment de que seran

possibles amb unes polítiques socials adequades i progressistes.

- Que el SMI s'incrementi fins arribar, com a mínim, al 60 % del salari mitjà.

Hem vist que, des d'opcions de la dreta conservadora i lliberal de la legislatura anterior, es va optar per una forma de revalorització que no tenia en compte l'evolució de l'IPC i que comportava una pèrdua continua del poder adquisitiu comportant l'empobriment continuat dels i les pensionistes.

L'actual acord de pensions amb un govern de caire social progressista ens ha permès mantenir el poder adquisitiu al vincular l'increment de les pensions al del cost de la vida, fins i tot en un any de forta inflació dels preus.

Els i les pensionistes hem de tenir ben clar que, si volem mantenir i millorar la dignitat i la suficiència de les nostres pensions, no podem ser aliens al debat polític, ni donar el nostre vot a opcions polítiques contràries als nostres interessos. No ens és igual qui governi per que no són iguals les polítiques respecte a les pensions, la sanitat, l'educació, dependència.....

I que, per lluitar contra els detractors de Sistema Públic de Pensions i de l'Estat del Benestar; el sindicalisme de classe, el sindicalisme de CCOO, és la clau i l'instrument més capacitats per defensar els interessos dels i les pensionistes i de les persones en actiu mitjançant la força afiliativa i els resultats a les EESS.

Aquests han estat els posicionaments que hem presentat a la nostra afiliació i que ens ha permès un apassionant debat en les xerrades que hem mantingut a Vilafranca del Penedès, Cornellà de Llobregat, Igualada, Sant Boi de Llobregat, Castelldefels i Vilanova i la Geltrú. ■

Joana Solsona / Serafín Blanco

La llibreta sota el calaix

A mitjans dels anys seixanta, la nostra mare i el nostre pare, aprofitant l'ocasió de poder llogar un local just davant l'església del poble, van obrir negoci, una peixateria. Tot i que va ser de mutu acord, la mare va ser l'emprenedora, la que va apostar pel negoci, la que volia lluitar per tenir millores econòmiques i poder criar les seves dues filles de forma més desfogada. El pare, més reticent als canvis, va claudicar davant la perseverança i la il·lusió de la mare. No en tenien ni idea, de com portar una peixateria. La mare, que era brodadora i mestressa de casa, va haver d'anar una temporada a Mataró per aprendre l'ofici i poder-se posar al capdavant del negoci. El pare era camioner, i al principi anava a buscar el peix amb el mateix camió, combinant els dos oficis, de transportista i de peixater, fins que es varen poder comprar una petita furgoneta i es varen dedicar exclusivament al negoci de la peixateria.

El poble, que està a uns 800 metres d'alçada, quedava força lluny del mar i, tenint en compte que les carreteres no eren les d'ara, la distància encara s'accentuava més. Molts revolts i llarg temps per arribar als llocs, a la llotja de Blanes i a Mercabarna, on es trobava el peix d'altres costes de Catalunya o de l'Estat. Les filles en alguna ocasió havíem acompanyat el pare a comprar el peix. Ho trobàvem d'allò més divertit, tot i que suposés llevar-se molt aviat al matí, sobretot quan anàvem a la llotja i sentíem cantar els preus! Quan ja vàrem ser una miqueta grans, cap als 13 anys, la nostra missió ja no era la d'acompanyar de tant en tant el pare, sinó la de posar-nos un davantal i anar darrera el taulell a ajudar la mare a despatxar, o sigui, a vendre el peix. Vam aprendre l'ofici ben aviat, ja que tots els caps de setmana, inclòs els diumenges i les vacances escolars, hi anàvem. Únicament ens en lliuràvem els diumenges a la tarda, que llavors també obrien les botigues dels pobles fins a les 9h del vespre.

El negoci prosperava amb l'esforç de tota la família, fins i tot de l'avi matern, que ajudava en la neteja de la botiga, però sobretot amb el suport de l'àvia materna, que portava el pes de les tasques domèstiques i de la cria de les seves dues netes. Això sí, amb el suport de la nostra mare que, tot i estar tantes hores a la peixateria, continuava gestionant el dia a dia de la casa. El límit entre la vida familiar i la botiga quedava ben desdibuixat.

L'inici d'aquesta activitat va coincidir amb els anys del "boom" de la immigració, i per tant amb l'arribada de famílies d'arreu de l'Estat espanyol, sobretot andaluses i extremenyas, però també d'altres indrets. Vingueren al poble a treballar majoritàriament a les torneries, tot cercant un futur millor a nivell socioeconòmic, i això va ajudar encara més a prosperar el negoci familiar. Aquestes famílies iniciaven una nova vida al poble, però calia instal·lar-s'hi, buscar feina, habitatge de lloguer, mantenir als fills (la majoria famílies nombroses),... i les despeses eren moltes mentre que els ingressos justejaven. Per tant, molts dies no hi havia diners per poder posar un plat a taula, i les dones, que eren les encarregades d'anar a comprar, havien de demanar que se'ls fiés, és a dir, poder comprar els productes que necessitaven però pagar en un altre moment. I aquest altre moment solia arribar quan es cobrava la setmanada, ja que era habitual aleshores cobrar el sou per setmanes.

La mare, que sabia molt bé el que era passar gana, ja que havia patit la guerra i sobretot la postguerra, va empatitzar de seguida amb aquestes situacions familiars, i a sota el calaix dels diners de la botiga sempre hi havíem vist la "llibreta". Aquí s'hi anotava els noms de les persones a qui es fiava i l'import prestat. Mai n'havíem dit la llista o la llibreta dels deutes, sinó simplement la "llibreta", ja que només era un avançament, un petit préstec.

Com hem dit abans, les dones eren les encarregades de la compra, i per tant la "llibreta" era plena de noms de dones, a qui, amb més o menys vergonya, els tocava demanar que se'ls fiés. Hi havia qui pagava a poc a poc, altres podien pagar-ho tot quan es cobrava la setmanada i n'hi havia a qui ja els era més complicat. Recordo a la mare apuntar sempre des del més estricte respecte cap a elles, i per tant ho feia amb total discreció, per evitar que l'altra clientela se n'assabentés. I la "llibreta" mai estava a la vista, sinó que sempre estava al seu lloc, sota al calaix.

Actualment, la nostra mare té 89 anys, i de tant en tant rep la visita d'una veïna del poble que deu tenir cap a 70 anys i que recorda amb gran estima aquesta peixatera jubilada. Sempre li diu senyora abans de pronunciar el seu nom. De tant en tant, durant la visita, fa referència al profund agraïment que li té, i recorda la seva història. Ella, amb la seva família, pare, mare i sis germans més, varen arribar al poble procedent d'una altra població de Catalunya, per motius laborals del pare. Aquest va venir a treballar en una torneria. Tot i ser la petita de les tres noies, els altres quatre eren nois, va ser l'encarregada d'ajudar la seva mare, delicada de salut, a fer les feines de la casa, anar

a comprar i fer-se càrrec dels germans més petits, que anaven a escola. Ella devia tenir uns 13 anys, i les seves dues germanes més grans ja treballaven, ajudant així a l'economia familiar. Els nois estudiaven.

Com hem dit, aquesta nena era també l'encarregada de la compra familiar, i molts dies sortia de casa sense diners, ja que era una família nombrosa i no hi havia suficients ingressos per a totes les despeses. Llavors li demanava a la meua mare si li podia fiar la compra, tot dient que ja li pagaria així que pogués. I evidentment que la mare sempre li fiava, tot emocionada davant d'una nena que "treia les castanyes del foc" a la seva família. Sempre pagava, podia tardar més o menys, però sempre ho feia. Segurament ella té bon record d'aquesta situació per la discreció de la mare, per no reclamar-li mai res, passés el temps que passés, amb voluntat d'ajudar aquella família i aquella nena, de qui la mare sempre recorda "era més gros el cabàs que ella". L'admiració devia ser mútua, per la confiança que es devien professar i per la complicitat que hi havia. No calien paraules, s'apuntava a la llibreta i no s'n parlava més, i quan arribava el moment, es ratllava.

Mentrestant s'anava creant una relació especial entre elles. La mare admirava la seva fortalesa, la seva prematura responsabilització de les càrregues familiars, la seva actitud atrevida però respectuosa i amable. I la nena li agraiïa el tracte que rebia, sense recriminacions, sense judicis, sense sentir-se qüestionada. Mai va deixar de pagar, agraint sempre la confiança de la "senyora" botiguera. Que se li fiés i es confiés en ella, com sempre va fer la mare, era el més important, i per això se senten en pau entre elles.

Ara s'aprecien molt totes dues, dues dones valentes i lluitadores, que han tirat endavant les seves respectives famílies gràcies als seus esforços, a les seves complicitats.

La llibreta on es fiava era amb l'ànim d'ajudar les famílies, principalment les dones, que eren les administradores de l'economia familiar i les que vetllaven perquè, quan es cobrava la setmanada, aquesta permet pagar totes les compres fiades, o quasi totes. Aquesta llibreta, per a la mare també era un agraïment a la clientela, que en aquella època solia ser molt fidel, i també sentia que era la seva manera d'ajudar les altres dones que havien d'assumir les mancances econòmiques de les seves famílies, com ella també s'hi havia trobat. ■

Esperança Permanyer

Filla i exmembre de la dona

Carmen Bosch

Membre de l'Executiva de Pensionistes de Girona

La llei de la Gent Gran a debat

El 30 de juny de 2016 es va debatre al Parlament de Catalunya sobre les polítiques per a la gent gran. Fruit d'aquell debat, es va aprovar una moció que instava el Govern de la Generalitat de Catalunya a presentar un projecte de Llei de la Gent Gran al Ple del Parlament.

Un any més tard, a finals de juliol de 2017, es va aprovar la memòria preliminar de l'avantprojecte de Llei per a l'adaptació de la societat catalana a l'envelliment. Malauradament, no es va avançar, i la proposta de Llei de la Gent Gran va quedar en no res.

Cinc anys després, el Grup Parlamentari PSC-Units presenta al Parlament una proposició de Llei de la Gent Gran de Catalunya. Des de la Federació de Pensionistes i Jubilats de Catalunya compartim que a Catalunya hi hagi una llei de les persones grans, però no ha de ser una llei que reculli sols el que ja hi ha en altres normes o lleis, perquè la gent gran ja tenim drets universals a partir de les conquestes socials al llarg dels anys, cosa que ha comportat el reconeixement a través del que ja s'ha legislat en les diverses institucions.

La nova Llei de la Gent Gran de Catalunya ha de donar un salt qualitatiu en els drets, la millora i el benestar de la gent gran. En els propers anys, la gent gran representarà una part més gran sobre el total de la població: es preveu que en el 2040 les persones

majors de 65 anys i més siguin el 26,5%, arribant al 29,5%, i això suposa reptes i per això les administracions han de prendre consciència del que suposa el progressiu increment de l'envelliment de la nostra societat, ja que representa un desafiament global, i que calen polítiques transversals per fer-hi front.

És per això que la Llei ha de tenir el consens polític, social i institucional perquè tingui èxits en la seva execució, i que no quedi en una norma més, sinó que es pugui aplicar a partir de pressupostos adients en els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per fer-ho possible.

Una Llei que també ens parla de la participació, i en concret de la participació institucional a través dels Consells de la Gent Gran, tant en l'àmbit comarcal, com en el local. Sens dubte, un reconeixement important de la gent gran pel que fa a les polítiques dirigides a aquest col·lectiu, però cal dir que cal concretar-ho molt més, no només amb una declaració de principis, ja que som lluny d'aconseguir la participació de la gent gran en el conjunt de comarques i ciutats i pobles de Catalunya. Tenim comarques i ciutats importants a Catalunya que encara no han constituït un consell de la gent gran com a expressió de participació i de fer sentir la nostra veu en aquestes institucions.

La proposició de llei també diu que les organitzacions, sindicats, i associacions en què s'integri la gent gran seran tingudes en compte en la presa de decisions en els assumptes que específicament els afectin. Això vol dir un canvi de paradigma, és a dir: el reconeixement efectiu dels sindicats, ja que alguns consells comarcals són poc receptius a reconèixer el paper dels sindicats i en concret de CCOO, i per tant no es reconeix als sindicats el dret a formar part dels Consells de la Gent Gran ja constituïts.

Des de la Federació de Pensionistes i Jubilats de CCOO, treballarem perquè hi hagi una Llei de Drets de la Gent Gran, avançant cap a polítiques que facin que la gent gran pugui tenir un espai públic accessible, potenciar programes contra la discriminació per raons d'edat, i difusió dels drets de les persones grans, com ara lluita contra els maltractaments, polítiques sobre habitatge, la salut, la solitud no volguda i, sobretot, la constitució de consells de gent gran perquè volem que la nostra veu s'escolti.

Tenim un repte com a societat, tenim un repte com a organitzacions i institucions, depèn de totes i tots fer-ho possible. ■

Josep Torrecillas

Secretari d'Institucional i d'Acció Sindical

Canvis en les secretaries generals de Vormaros i de les comarques gironines

A finals de febrer d'enguany, l'Executiva de Pensionistes i Jubilats de VORMAROS va elegir Jordi Clua com a secretari general, atesa la dimissió de Xavier Hernández. Aquest acord de l'Executiva de VORMAROS va ser ratificat en el Consell de la Federació a finals de març de 2023.

El 22 de maig d'enguany, l'Executiva de Pensionistes i Jubilats de les Comarques Gironines va elegir com a secretari general Miquel Visuara, atesa la dimissió presentada per Xavier Garcia Zabal. Aquest acord serà ratificat en el proper Consell de la Federació.

Les executives d'aquests dos territoris van agrair el treball realitzat durant aquests anys dels dos secretaris generals sortints.

ez. Aquest acord de l'Executiva de VORMAROS va ser ratificat en el Consell de la Federació a finals de març de 2023.

El 22 de maig d'enguany, l'Executiva de Pensionistes i Jubilats de les Comarques Gironines va elegir com a secretari general Miquel Visuara, atesa la dimissió presentada per Xavier Garcia Zabal. Aquest acord serà ratificat en el proper Consell de la Federació.

Les executives d'aquests dos territoris van agrair el treball realitzat durant aquests anys dels dos secretaris generals sortints. ■

Jordi Clua

Miquel Visuara

Manuel Rico: “Hay que hacer reformas urgentes para evitar la discriminación de los mayores”

La Nostra Veu, la revista de la Federació de Pensionistes i Jubilats de CCOO de Catalunya, entrevista al periodista Manuel Rico. Autor del libro *¡Vergüenza!* El escándalo de las residencias, ha realizado una profunda investigación en los tres últimos años sobre lo ocurrido en los geriátricos durante la pandemia y sobre la situación del sistema residencial.

¿Hubo negligencias en la gestión durante la pandemia por parte de la dirección de las residencias?

Cuando llegó la pandemia estaban abiertas en España cerca de 5.200 residencias. No se puede generalizar. De hecho, en más del 60% no se produjo ni un solo fallecimiento por covid durante la primera ola. Al mismo tiempo, es evidente que hay centros donde los gestores adoptaron decisiones negligentes. Pero no solo hay que fijarse en lo que ocurrió a partir de marzo de 2020. Es muy importante también analizar cómo llega el sistema residencial a esa fecha: con unas plantillas muy cortas y unas trabajadoras con enorme precariedad. Y ese hecho es responsabilidad en buena medida de las empresas, especialmente las controladas por fondos de inversión y multinacionales, que ajustan al máximo el personal para incrementar sus beneficios. Cuando muchas cuidadoras empezaron a contagiarse con el virus, hay centros que quedaron en cuadro, no había personal suficiente ni para darle de comer tres veces al día a los residentes.

¿Por qué no existe una coordinación entre las residencias y el sistema sanitario público, no solo para esta situación extrema, sino en general para una mejor calidad de los cuidados de las personas residentes? ¿No tienen derecho las personas mayores?

Ese es otro de los grandes problemas que existen. Los sistemas sanitarios, en la mayoría de las comunidades autónomas, se desentienden cuando una persona va a vivir a una residencia y dan por supuesto que

ya habrá alguien en la residencia que se encargue. Es completamente inaceptable. Por supuesto que los residentes no pierden el derecho a recibir atención sanitaria. Es un ejemplo más de discriminación. El problema, claro está, no es del personal sanitario, que lleva años sometido a recortes. Es de las Administraciones que no prestan el servicio al que están obligadas.

En febrero de este año, el Govern de Catalunya aprobó el despliegue de la Agència Integrada Social i Sanitaria y anunció que los centros de atención primaria (CAP) asumirán la atención sanitaria de los usuarios de las residencias catalanas. La puesta en marcha de esa Agència es una buena noticia, pero la pregunta es obvia: ¿entonces hasta ahora los CAP no se encargaban de la atención sanitaria de los residentes? ¿Y dónde pone que una persona, por ir a vivir a una residencia, pierde el derecho a recibir la atención del sistema sanitario público? Es una situación escandalosa, que se ha vivido en Cataluña al menos hasta ahora y que se repite en la mayor parte del Estado.

¿La crisis de la pandemia ha puesto en evidencia las carencias del modelo de gestión de las residencias tanto en España como en Catalunya?

Sin ninguna duda. En el resultado brutal de la pandemia en las residencias influyeron tres grandes factores: la virulencia de un virus para el que no existía vacuna y que se ensañaba especialmente con las personas mayores; las decisiones políticas inaceptables, como la discriminación a la hora de derivar a residentes a los hospitales; y la tremenda debilidad que tenía el sistema residencial, en parte por la mercantilización casi total del sector y en parte por ser lugares olvidados por las Administraciones a la hora de invertir recursos o controlar su correcto funcionamiento. Esa situación de debilidad agravó enormemente el impacto de la pandemia. A veces escuchamos que aquello fue un tsunami. Y es verdad.

Pero la pregunta clave es esta: ¿cómo estaba preparada España para el tsunami? Cuando un tsunami llega a Japón, encuentra unos edificios sólidos y unos servicios de emergencia potentes; cuando llega a Haití, arrasa con todo. ¿Cómo estaban las costas de Catalunya y del resto del Estado? La respuesta es que estaban más cerca de Haití que de Japón.

¿Los gobiernos como los de Isabel Díaz Ayuso, presidenta de la Comunidad de Madrid, actuaron como si las personas mayores fueran un estorbo?

En Madrid, en Catalunya, en Castilla y León y en Castilla-La Mancha se produjo un hecho inaceptable: siete de cada diez residentes fallecidos lo hicieron en el propio centro y la mayoría sin recibir atención sanitaria adecuada. En Madrid se aprobó además un Protocolo de una brutalidad enorme, que impidió el traslado al hospital de miles de residentes por el simple hecho de tener una dependencia física alta o un deterioro cognitivo elevado. En Catalunya el Protocolo fue más suave en las formas, pero en la práctica hubo casi cuatro semanas en marzo y abril de 2020 donde las derivaciones estuvieron frenadas. En el caso de Madrid, a ello hay que sumar que existían medios alternativos para tratar a los residentes enfermos, como el hospital de campaña montado en Ifema, que no se utilizaron. Ni un solo residente en estado grave fue llevado a Ifema y, en las seis semanas que estuvo abierto dicho hospital, fallecieron más de 5.000 personas en las residencias madrileñas sin atención hospitalaria.

Lo que acabo de describir son hechos. Cada lector puede sacar sus conclusiones y poner los adjetivos. En mi opinión, lo que ocurrió en las residencias fue la mayor violación de derechos humanos de las últimas cuatro décadas en España. Y hay que tener en cuenta que no solo se violó de forma sistemática el derecho a la vida de miles de personas, sino que también se atentó contra el derecho a la salud, a la no discriminación, a la vida privada y a la vida familiar, como denunció Amnistía Internacional.

¿Por qué no ha habido responsabilidades políticas pese a las más de 20.000 muertes en residencias solo durante la primera ola?

Eso me gustaría saber a mí. No ha habido responsabilidades políticas, y todo apunta a que las responsabilidades judiciales van a ser mínimas. Es para reflexionar seriamente sobre el edadismo que asola a nuestra sociedad. Y la verdad es que da bastante pena vivir en una sociedad donde las vidas de las personas mayores son de segunda. Pero es lo que tenemos. Reconocerlo es un primer paso imprescindible para poder cambiarlo.

dible para poder cambiarlo.

En un sector enormemente privatizado como el de las residencias, ¿qué papel juegan los gobiernos en la mejora de estas?

¿Debemos cambiar profundamente el sistema ya que hay problemas estructurales, como dice Médicos Sin Fronteras?

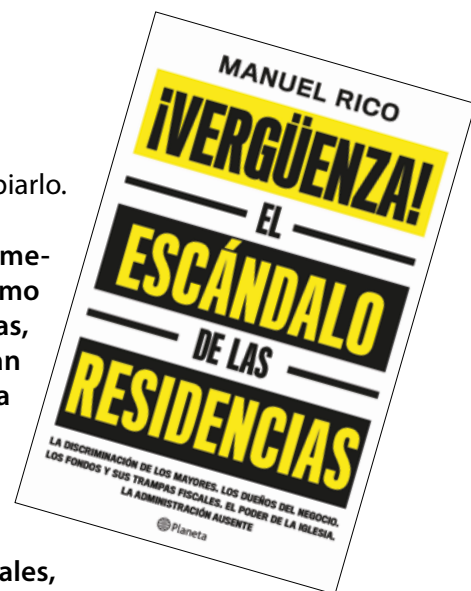
Las Administraciones puede cumplir cuatro funciones en relación con un servicio como las residencias: gestionar, legislar, inspeccionar y sancionar. Es evidente que han renunciado a la primera función, puesto que el 89% de las residencias cuentan con gestión privada en el Estado, cifra que se dispara hasta cerca del 94% en Catalunya. Pero las Administraciones no pueden renunciar a las otras tres funciones. Y ahí tienen toda la responsabilidad. Tienen la obligación de aprobar leyes que garanticen unos cuidados dignos para los residentes, de establecer sistemas de inspección serios y de sancionar de forma contundente a los gestores que incumplan su obligación de prestar unos cuidados adecuados. En los tres ámbitos existen tremendos agujeros, lagunas estructurales que hay que cambiar de arriba a abajo.

Si el modelo de gestión de las residencias ha fracasado, ¿hay que promover la atención de las personas mayores en el domicilio para que puedan vivir allí el mayor tiempo posible?

Son dos prestaciones que deben ser compatibles. Hay que potenciar y mejorar la atención domiciliaria, sin duda, pero hay muchas personas que se encuentran en una situación que requiere atención especializada las 24 horas. Y solo la pueden recibir en una residencia. Por tanto, tenemos que pelear por unas residencias que tengan personal suficiente y que esté bien pagado, que se garantice una alimentación adecuada, que sea un sistema transparente y gestionado correctamente. Todo ello requiere, lógicamente, más financiación.

¿Cuál es la situación actual de las residencias? ¿Hemos aprendido algo después del desastre humano que hemos vivido?

Se ha mejorado alguna normativa, hay pequeñas mejoras, pero los problemas estructurales de 2023 siguen siendo muy parecidos a los de 2020. Hay que hacer reformas urgentes para evitar la discriminación de los mayores. ■

Activitats culturals

del 1r semestre de 2023

Aquesta Federació, per al 2023, ha seguit organitzat un seguit d'activitats, descriurem breument les que hem organitzat des de Via Laietana, a l'espera de les descripcions i valoracions que facin les nostres organitzacions territorials.

Xerrades

Hem fet dues xerrades a Via Laietana:

La primera en el mes de febrer sobre energia i canvi climàtic, amb l'exposició de Palmira Garcia, sindicalista d'ENDESA, sobre els reptes que tenim sobre l'obtenció de l'energia necessària per a abastir les necessitats humanes i industrials amb el màxim respecte cap la natura i el clima; estem en uns temps molt delicats per a la conservació del nostre planeta, negar la crisi climàtica no és una opció a considerar, el que cal és fer acceptable el consum d'energia potenciant les energies netes, i a la vegada combatre la crisi climàtica i la pujada de les temperatures.

La segona xerrada va tractar sobre els temes de l'aplicació de la llei de mort digna, a càrrec de la companya Isabel Alonso. Curiosament aquesta xerrada es va fer al març, el dia després de la sentència del TC que rebutjava els recursos del PP i de Vox contra

aquesta llei; hem après a fer el testament vital, els drets que tenim les persones a disposar de la nostra vida, el que hem d'exigir a les administracions sanitàries per preservar la dignitat en els tractaments mèdics i, sobretot, hem après a considerar la mort com una part més de la vida, a parlar del tema amb naturalitat i a superar els molts prejudicis que tenim sobre el nostre final.

Visites culturals

Hem visitat el Monestir de Santes Creus, un dels tres del Cister que tenim a Catalunya. Aquesta meravella del gòtic està situada al terme municipal d'Aiguamúrcia, a les comarques tarragonines. En aquest monestir, d'una gran bellesa, recuperat fa un temps per a les visites amb una sala que és un centre d'interpretació, hi ha les tombes de Pere II el Gran i del seu fill Jaume II i la seva esposa, fet insòlit, perquè els reis acostumaven a enterrar-se sols. A més, vàrem comptar amb el guiatge del nostre company Miquel dels Sants, que viu allà i que ens va donar tota mena de detalls que no surten a les guies.

Hem visitat, a Barcelona, el Barcelona Supercomputing Center, al barri de Pedralbes, situat en una de les pro-

Robles de Laciana

pietats del banquer Manuel Girona. Allà vàrem poder constatar com es desenvolupa la quarta revolució industrial i la potencialitat de la ciència, sobretot quan el coneixement i la investigació es posen al servei de les necessitats de la majoria de la gent: rapidesa en tot tipus de càlculs, projectes industrials, constructius i de tota mena, investigacions mèdico-clíniques... Si els avenços es posen al servei de les necessitats de la població, podem resoldre una bona part de les problemàtiques que tenim. Hem d'evitar les privatitzacions del saber, les que sabem que es fan i les encobertes. Volem esmentar la companya Isabel Gallego com a dinamitzadora d'aquesta visita, que no serà la darrera.

Viatges

Hem fet una segona visita a les terres on va operar l'Agrupació Guerrillera de Levante-Aragón, AGLA, a la zona de Morella, entre Castelló i Aragó. Es va visitar un dels campaments on es refugiaven aquests combatents antifranquistes, que la dictadura de Franco qualificava de bandolers i malfactors, als quals es va aplicar una legislació específica feta a mida contra ells, l'anomenada Ley contra el bandidaje y el terrorismo, sota la qual van ser morts i empresonats molts resistents que havien combatut a la Guerra d'Espanya i a la II Guerra Mundial, amb els maquis a França, a l'URSS i a d'altres països europeus. Es van fer actes molt emotius a diferents ajuntaments, i també als llocs de memòria democràtica, i aquí volem destacar la tasca dels nostres companys Quim Fornés i Marc Sangüesa, en la preparació d'aquesta sortida.

"Las sombras de los montes bercianos": Així vàrem titular aquesta sortida, en la qual, en 7 dies, ens vàrem acostar a aquesta comarca de León, coneguda pel Camí de Santiago, que la travessa, per part del "gran públic", però no tan coneguda per les seves lluites històriques, des dels temps de la monarquia d'Alfons XIII, durant la II República i després a la Guerra d'Espanya, defensant la legalitat republicana, primer a les conques mineres i després des d'Astúries, formant part de les milícies primer, i de l'Exèrcit Popular després. Hem conegut per testimonis vius les lluites durant la dictadura de Franco, la reorganització del PCE i la creació de les primeres CCOO clandestines, les vagues del 62, del 70, del 76 i les lluites posteriors en temps ja de democràcia. Hem estat al Pozo Julia, al lloc de memòria de Guimara i de Priaranza. Però

també hem tingut temps de visitar Las Médulas, un lloc que els romans van explotar com a mina d'or a cel obert, hem admirat el Castro de Chano, poblat dels asturs en l'època preromana, les terres de Laciana, on es conserva el gall fer, l'os, el llop i el "rebeco". Hem conegut el Camí de Sant Jaume a Villafranca del Bierzo i les seves joies del romànic, hem visitat la catedral de León, una joia del gòtic francès, i la petjada d'Antoni Gaudí a Astorga i León. Hem gaudit de la gran sorpresa que significa el Castell del Temple de Ponferrada, amb dues exposicions magnífiques, que són de vestuaris de l'època, com també una col·lecció de facsímils, en els quals destaquen una còpia del "Book of Kells", de Dublín, i el còdex de Liébana. Però sobretot hem conegut persones magnífiques: els companys de la Unión Comarcal de CCOO del Bierzo, començant pel seu secretari general Ursiciano Sánchez, en Ramón dels Pensionistes, l'Alberto de sanitat i l'amic Santiago Macías, de l'Associació per a la Recuperació de la Memòria Històrica amb seu a Ponferrada, autor de diversos llibres, entre els quals destaquem "Las fosas de Franco". També destaquem els companys Juan, Fidel y Chencho de Fabero, del Pozo Julia, que han aconseguit de manera militant que aquesta mina d'antracita quedi en la memòria de la lluita obrera y sindical, perquè la gent ho pugui visitar i veure les duríssimes condicions de treball dels homes i de les dones que treballaven a les mines. I naturalment, hem tastat el cocido maragato, el botillo i el vi de Mencía. Tot això en set dies.

Quan aquestes pàgines vegin la llum, estarem visitant els escenaris de la Batalla de l'Ebre, però això ho explicarem en el proper número de la revista. ■

Jordi Ribo i Flos

Responsable de Cultura

Apujar salaris, repartir beneficis

La inflació va pujar prop del 8.5% en el 2022, colpejant principalment la classe treballadora, especialment les persones que treballen en empreses sense presència dels sindicats de classe o estan aturades. Les grans empreses concentrades en l'IBEX-35 són les que, manejant la pujada dels preus, han augmentat considerablement els seus beneficis. Aquesta pujada de la inflació, provocada per les grans empreses actuals, no és nova, ha estat habitual durant tota l'etapa democràtica. La inflació poden provocar-la aquells que tenen el poder econòmic i manegen els preus, com ha estat fins ara. Les grans empreses són les beneficiades, augmentant els seus beneficis, perjudicant així la classe treballadora, principalment, com també la majoria de treballadors de la petita empresa, on treballen el 90% dels assalariats.

La pujada de la inflació ha estat una realitat en tot Europa, a Espanya augmentant els beneficis de les empreses que agrupen l'IBEX-35. La dreta són els representants de l'elit empresarial i està jugant fort contra el Govern de coalició, i només la seva continuïtat, després de les pròximes eleccions generals, farà possible la consolidació d'aquests avanços socials en ple desenvolupament.

Estem vivint temps de múltiples avanços des de l'existència d'aquest Govern, com el reconeixement de drets socials, laborals i dels pensionistes, iniciant una nova etapa de transformacions favorable per a la gran majoria de la societat. Queden enrere les polítiques de retallades i d'austeritat, que s'han anat imposant al llarg de tot el període democràtic, sent el Govern del PP l'últim a imposar les majors retallades en drets.

Els canvis de major profunditat depenen de la correlació de forces, que es doni tant en la societat com en el Parlament. En l'actualitat, necessitem consolidar la continuïtat del present Govern de progrés, i que aquest continuï aplicant polítiques progressistes. Per a posar en marxa canvis més profunds és necessari l'enfortiment de l'esquerra, essent imprescindibles els canvis en la correlació de forces en la societat, així com un creixement electoral d'Unidas Podemos i altres forces d'esquerres, perquè aquests avanços incorporin un major contingut social. Per a això és necessari que es creïn les condicions per a iniciar un procés de transformació que reverteixi progressivament les retallades de l'Estat del benestar que van ser

imposats per les polítiques del PP i el PSOE al llarg de tot el període democràtic.

Les directrius econòmiques i socials neoliberals, de la Unió Europea, han reduït progressivament el pes de l'Estat del benestar i han enfortit el capitalisme salvatge, una bretxa de la qual es nodreix la ultradreta. Davant aquesta ofensiva neoliberal, el PSOE ha donat un gir en la política d'aliances amb la finalitat de frenar les polítiques ultraliberals. Consolidar aquest Govern és imprescindible per a continuar els avanços en millores, especialment per als sectors socials més perjudicats per les polítiques d'austeritat i de retallades que va imposar l'últim Govern del PP.

Per a impedir la tornada a aquestes polítiques i donar principi a canvis més profunds, és necessari l'enfortiment de l'esquerra i, especialment, d'Unidas Podemos. Per a aconseguir una majoria parlamentària en les pròximes eleccions generals, és necessari crear un programa al servei dels interessos de la classe treballadora i capes populars.

Està en joc el present i el futur: viure sotmesos als interessos d'un capitalisme salvatge o formar un bloc progressista alternatiu, on el pes del sindicalisme de

***Està en joc el present i el futur:
viure sotmesos als interessos
d'un capitalisme salvatge o
formar un bloc progressista
alternatiu***

classe i dels moviments socials constitueixi una part significativa a l'hora de crear una alternativa per a donar continuïtat al Govern. Els canvis han de tenir un major contingut social, de manera que el PSOE es vegi forçat a situar-se —i a mirar— a l'esquerra, per a fer possibles els canvis que la societat necessita. Aquesta alternativa exigeix la mobilització i la participació, en els centres de treball i en els barris on viu la classe treballadora, és on hem de prioritzar la nostra presència i actuació.

Joan Guil Barrionuevo

Membre del Consell de la Federació de Pensionistes i Jubilats de CCOO de Catalunya.

Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (DGAIA)

La DGAIA és l'organisme que promou el benestar de la infància i l'adolescència en alt risc de marginació social, amb l'objectiu de contribuir al seu desenvolupament personal. També exerceix la protecció i la tutela dels infants i adolescents desamparats. (Aquesta és la definició d'aquest servei dependent de Departament de Drets Socials de la Generalitat de Catalunya.) (Definició Gencat.)

El sistema de protecció a la infància necessita de una profunda renovació, perquè es sustenta en lleis i reglaments que no garanteixen els drets més fonamentals dels menors. Massa vegades el que es fa és que s'intenta evitar un dany, i el que es fa es generar-ne un de més gran encara. Pensem que és un sistema que viola principis tan fonamentals com la separació de poders, el dret de defensa efectiva, etc., i evidentment un sistema amb greus deficiències farà més mal als més febles, siguin febles per manca de recursos econòmics, per pertànyer a ètnies determinades, per tenir una religió determinada, per tenir una cultura diferent, etc.

Les famílies moltes vegades recorren als serveis socials davant d'una situació familiar que té a veure amb ajudes diverses, i hi van amb l'esperança que els puguin ajudar.

Tot i que les ajudes que demanen res tenen a veure amb la situació dels menors, comença el calvari dels pares.

Els pares i/o mares fan tots els passos que els indiquen els serveis socials, per tal que no els prenguin els fills, però de cop i volta, i sense acabar de fer tot el recorregut que els han indicat, la situació canvia, i el pares i/o mares es troben amb una cita dels mossos on els comuniquen que la DGAIA ha anat a l'escola i s'ha endut les nenes o nens. Els menors no entenen res del que els està passant.

Estem davant d'una realitat més comuna del que sembla.

«Una situació molt freqüent, per exemple, que veiem a diari, és la de les dones, mares víctimes de violència de gènere que, per si de cas, els retiren també els infants, i ningú ha obert cap expedient d'aquest nen, i ningú ha demostrat que estigui en perill del que sigui, però, per si de cas, els retiren, i això és una situació poc clara. Doncs bé, mentre aclarim de què va el tema... El que no podem fer és anticipar-nos a situacions de les quals només es tenen sospites, indicis, trucades anònimes. Tot això succeeix perquè estem en el món de l'administració,

Les famílies moltes vegades recorren als serveis socials davant d'una situació familiar que té a veure amb ajudes diverses, i hi van amb l'esperança que els puguin ajudar. Tot i que les ajudes que demanen res tenen a veure amb la situació dels menors, comença el calvari dels pares.

i això els tècnics ho poden fer servir si ho consideren oportú»

(Diari de Sessions del Parlament de Catalunya, 17 Juny 2022.)

«Des del punt de vista econòmic, les famílies no entenen per què es prefereix gastar 4.000 euros, com a mínim, en un nen o una nena ingressada en un centre (això es el que costa al mes), en comptes de dedicar una part d'aquests diners a ajudar la família. A Catalunya, el 20% dels centres són públics, la resta, el 80%, són centres privat, fundacions, etc.

Dic 4.000 euros però és molt més; aquestes dades corresponen a unes determinades fundacions que treballen juntes, que acaben rebent diners de més de deu administracions —deu administracions diferents— i al final, si sumem el que reben i ho dividim pels nens que tenen, surten 7 mil, 8 mil, 9 mil euros al mes per cada nen.» (Diari de Sessions del Parlament de Catalunya, 17 Juny 2022.)

Encara que el percentatge d'errors que podem cometre sigui baix (que no sé si es el cas), la realitat és que la família i l'infant o l'adolescent que pateix la injustícia de l'error pot tenir conseqüències molt més perjudicials dels danys que es pense'n evitar.

Una vegada un menor cau dins del circuit de la DGAIA, tot i que es pugui provar que ells, com a organització garantista de la seguretat dels infants, no han seguit tots els protocols per poder-se endur de la escola un menor, no retornen el noi o la noia a la seva família.

Encara que, de manera immediata, els pares o tutors del menor presentin una denúncia per «robarlos» el seu fill o filla, el jutjat no té un jutge que verifiqui en un temps de 24/48 hores que el noi o noia estan realment en una situació de desempar familiar.

La família, incloent els avis i les àvies, es troben totalment indefensos davant aquesta situació. Els

avis pateixen tant per la situació de l'infant com dels seus fills o filles.

Dins dels centres, tot i que suposem que els cuidadors presten tota l'atenció necessària, els infants i adolescents se senten tractats com a culpables de la seva situació, encara que saben que és deguda a l'entorn familiar i /o tutelar, que venen de famílies totalment diferents. Alguns venen de una vivència de patiment psíquic i físic del seu entorn, i que per desgràcia pensen que el que passa a casa seva és habitual, i es fan seus els hàbits de comportament.

Això fa que infants que no han tingut aquest tipus de vivència en la seva vida quotidiana es trobin amb un entorn no propici per ells o elles, i que estar al centre de DGAIA suposi un coneixement d'una realitat que no havien viscut ells mateixos. (Es donen abusos entre els menors de tota mena, s'escapen dels centres d'acollida, etc.)

El fet que els pares o mares recorrin de manera immediata davant el jutjat per recuperar el seu infant no accelera en cap moment el retorn de l'infant a la família.

No es té en compte, en els casos de separació dels pares, que l'entorn de cada un d'ells és diferent.

Tot i que la nena o el nen visquin una situació normalitzada amb un dels seus pares, sobretot quan aquests estan separats, el tractament per part de la DGAIA és igual, perquè s'emporten igualment el nen o la nena sense tenir en compte el que suposa per a tota la família, incloent la part que se suposa que ha desencadenat aquesta situació.

Neus Mª Vilanova Vilanova

Secretària de Polítiques Públiques i Salut
Federació de Pensionistes i Jubilats de Catalunya,
CCOO

La cooperació sindical, com a part de l'acció sindical internacional

La globalització econòmica ha imposat la deslocalització i noves formes de producció, com les maquiles o les cadenes de subministrament. Un model que maximitza els beneficis en detriment dels drets humans laborals, que condemna 214 milions de treballadors/es al món a la pobresa extrema. Un sistema que ha trencat el contracte social i les relacions democràtiques als centres de treball, mitjançant la criminalització i l'obstaculització del lliure exercici de les llibertats sindicals, fent que, segons l'IGD de la CSI, en el 87% dels països analitzats es vulneri el dret a la vaga i en el 77% no es reconegui el dret a establir un sindicat o afiliar-s'hi i en el 79% es denegui el dret a la negociació col·lectiva.

En aquest context, CCOO Catalunya disposa de la Fundació Pau i Solidaritat per promoure la defensa dels drets humans laborals i de les llibertats sindicals al món. I això ho fem, per una banda, apoderant les organitzacions sindicals de classe i feministes en aquells països on es detecta una major situació de vulnerabilitat dels drets laborals i de les llibertats sindicals, i, per l'altra banda mitjançant l'enfortiment de la solidaritat entre la classe treballadora mundial que, davant el procés de globalització, enfronta el mateix impacte del sistema capitalista neoliberal.

Per aconseguir-ho, promovem la cooperació. Una cooperació que definim com a sindical en tant que no podem construir societats basades en la justícia social i amb mecanismes reals de redistribució de la riquesa sense sindicats lliures i independents, que defensin els drets de la classe treballadora, i per això des de la Fundació sempre promovem l'exercici de la cooperació a través d'organitzacions sindicals.

Una cooperació **transversal**, ja que els sindicats tenen una gran capacitat de transversalització, per una banda, desplegant els mecanismes que li són legítims, com el diàleg i la concertació social amb la patronal i el govern, i que assegurin una major incidència sobre les causes que generen les desigualtats. Per l'altra banda, perquè el sindicalisme capil·laritza la seva acció establint espais d'acció compartida i col·lectiva amb la societat civil i el moviment feminista.

Una cooperació **que és transformadora**, perquè incideix en les causes reals i profundes de les desigualtats, i a més a més reverteix, corregeix i transforma aquestes causes per a la construcció de societats basades en la justícia social

Una cooperació **horitzontal**, perquè l'establim entre organitzacions sindicals germanes, amb qui compar-

tim una visió sociopolítica de classe, internacionalista i feminista, que defineix la concepció d'aquest procés de construcció de societats justes.

Una cooperació que és **global**. La cooperació sindical és el pas previ a l'acció sindical internacional. L'apoderament sindical suposa la construcció d'organitzacions fortes, amb capacitat de suport i defensa dels drets de la classe treballadora en l'àmbit nacional, per, posteriorment, poder projectar la seva capacitat d'incidència en els espais d'acció sindical internacional, com són les confederacions i federacions internacionals i regionals. Davant l'avanç del poder corporatiu basat en un mateix patró de desregulació, flexibilització i empobriment de la classe treballadora del món, es requereix una acció sindical conjunta, cohesionada i coordinada, desplegant el **sindicalisme global**, que actua com una mena de "negociació col·lectiva" global, que protegeix els drets de la classe treballadora mundial.

Això es materialitza a **Colòmbia**, amb el suport de la Central Unitaria de Trabajadores (sindicat més representatiu amb presència a tot el territori), en la defensa del dret a un treball digne per a les dones i els sectors més vulnerables, i en la creació de mecanismes d'organització sindical per a fer front al model de precarització que les empreses transnacionals imposen. Al **Líban**, mitjançant l'apoderament de la Federació Nacional de Sindicats de Treballadors i Assalariats del Líban, que promouen un model d'ocupació lliure de violències i l'eradicació del sistema d'ocupació de la kafala o esponsorització, que sotmet 250.000 treballadores domèstiques migrants al seu aïllament, a la no percepció del seu salari i l'abús físic, psicològic i, en molts casos, sexual. A Tunísia, amb la Unió General de Treballadors de **Tunísia**, que impulsa un procés de transformació intern per tal que sigui el moviment sindical el que lideri un nou model de producció basat en la transició justa. A **Palestina**, amb l'organització Democracy and Workers' Rights Center in Palestine, garantim que les dones puguin desenvolupar la seva activitat laboral en un entorn lliure de violències i discriminació i on puguin exercir el seu dret d'associació.

La cooperació sindical l'hem de concebre com la prolongació dels valors de la solidaritat inherents al sindicalisme de CCOO de Catalunya, que han de permetre construir una societat justa i igualitària mitjançant l'acció sindical nacional, internacional i global. ■

Esther Caballé Pallares

Fundació Pau i Solidaritat - CCOO Catalunya

Assemblees al Baix Llobregat, Alt Penedes, Anoia i Garraf

CCOO ha organitzat una serie d'assemblees al Baix Llobregat, Alt Penedes, Anoia i Garraf per tractar els acords sobre pensions i convenis col·lectius, així com del recent acord per a la negociació col·lectiva.

Per ampliar i difondre aquests continguts, així com per compartir l'estratègia sindical, CCOO del BLLAPAG va convocar a l'actiu sindical per participar en una serie d'assemblees, que han tingut lloc durant el mes de maig (dia 9 a Vilafranca del Penedès, dia 12 de a Igualada, 16 de maig a Cornellà de Llobregat i el 18 a Vilanova i la Geltrú).

El company Carlos Bravo va explicar que el passat mes de març CCOO, UGT i el Govern de l'Estat van signar l'acord de la segona fase de la reforma de les pensions, que va ser validat pel Congrés dels Diputats amb una àmplia majoria. L'objectiu del pacte és garantir les pensions actuals i futures, a partir d'un sistema que assegura la seva sostenibilitat i les fa més equitatives i solidàries.

Un exemple d'aquest canvi de tendència és la revisió de les pensions per al 2023, que ha tingut un augment del 8,5 %, en funció de l'IPC. Ha estat possible per la derogació del "factor de sostenibilitat", introduït pel Partit Popular, que limitava molt la capacitat dels i les pensionistes de mantenir el seu poder adquisitiu.

En Javier Pacheco va informar àmpliament sobre l'acord per a la negociació col·lectiva per part de

patronal i sindicats. Es tracta d'una orientació concreta perquè els convenis col·lectius millorin el poder adquisitiu de les persones treballadores, amb clàusules de garantia salarial en funció de la inflació.

La principal mesura de l'acord al voltant dels salaris és l'augment d'un 4 % mínim + 1 % per al 2023, 3 % mínim + 1 % per al 2024 i 3 % mínim + 1 % per al 2025

També incorpora altres criteris sobre el *període de prova, les modalitats de contractació, la jubilació parcial i flexible, la formació i la qualificació professional, la incapacitat temporal derivada de contingències comunes, la seguretat i la salut en el treball, el teletreball, la desconexió digital...*

Totes aquestes assemblees han estat seguides amb gran interès pels assistents, tant pel temes exposats com per l'intervenció dels destacats sindicalistes, entre altres, Javier Pacheco, secretari general de CCOO Catalunya, Carlos Bravo, secretari de Polítiques Públiques i Protecció Social de CCOO Espanya, Ricard Bellera, secretari de Treball i Economia de CCOO Catalunya, Josep Maria Romero, secretari general de CCOO del BLLAPAG. ■

Sindicat Intercomarcal de Pensionistes i Jubilats de CCOO del BLLAPAG

Observatori social de les persones grans per un envelliment actiu, 2022

maig 2023

Podeu llegir l'informe a la web:
[https://www.ccoo.cat/
wp-content/uploads/2023/05/
informe-gent-gran-052023.pdf](https://www.ccoo.cat/wp-content/uploads/2023/05/informe-gent-gran-052023.pdf)

Federació de Pensionistes i Jubilats de CC.00. de Catalunya